

rozhodnuto, neboť, když byl nárok žalobců prekludován, nemůže mu dále vyhověno býti, než jak odpůrce dobrovolně konceduje, a on ve svém dovolacím návrhu, jak z jeho znění u porovnání se zněním rozsudků obou nižších stolic vyplývá, konceduje jen placení k rukám berního úřadu.

K stanovisku odvolacího soudu, jenž přikázal 7% úroky, sluší, ačkoli ta otázka vzhledem k preklusi nároku není už rozhodná, podotknouti, že nemůže býti řeči o tom, že Státní pozemkový úřad přistoupil k žalobcům jako spoludlužníkům proti jich věřitelům tím, že v dohodě stanovenou, že povinnosti veřejnoprávní i soukromoprávní spojené s držbou převzatých nemovitostí přecházejí na něj dnem 1. října 1924, z čehož odvolací soud dovozuje, že je erár povinen platiti 7%, když je byli povinni platiti žalobci. Státní pozemkový úřad neměl příčiny bráti na se dobrovolně závazek, něco více, než mu zákon ukládá, dotyčné místo dohody však není než opisem předpisu zákona, totiž § 29 náhr. zák., jenž se vztahuje na plnění břemen s držbou nemovitostí spojených ode dne převzetí nemovitostí neb ode dne dohodou stanoveného, nikoli však na úroky z přejímací ceny, o něž zde jde. Kdyby názor odvolacího soudu byl správným, stával by se i každý vydražitel moci stejného předpisu § 156 ex. ř. spoludlužníkem exekuta, což je právně nemožné. Obdrželi tedy vlastníci 4% úroky, obdrží vše, co vůbec právem obdržeti mohli, i kdyby byla prekluse nenastala, a další 3% přisoudil jim odvolací soud materiálním neprávem, jen z právního omylu.

Čís. 7776.

Prázdninovými věcmi (§ 224 čís. 5 c. ř. s.) jsou spory ze služebních smluv nejen, když vznikly ještě za trvání služebního poměru, nýbrž i spory o odškodnění pro předčasné zrušení služebního poměru.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, R I 40/28.)

Žalobu obuvnického dělníka proti zaměstnavateli o zaplacení 600 Kč procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné. Důvody: Předmětem žaloby jest nárok z námezdní smlouvy mezi obuvnickým dělníkem a jeho zaměstnavatelem, obuvnickým mistrem. Jde tedy o věc feriální ve smyslu § 224 čís. 5 c. ř. s. Podle § 225 druhý odstavec c. ř. s. soudní prázdniny nepřekážejí tu počátku ani uplynutí lhůt. Názor odvolatele, že jde o případ § 225 první odstavec c. ř. s. není správný, protože ustanovení to vztahuje se na případy jiné mimo věci feriální. Ježto napadený rozsudek byl doručen žalobci dne 2. srpna 1927, uplynula lhůta odvolací dnem 17. srpna 1927, takže odvolání jeho podané teprve dne 7. září 1927 jest podle § 464 c. ř. s. pozdě podané, a mělo býti již v první stolici podle § 468 c. ř. s. odmítnuto. Ježto se tak nestalo, bylo odmítnutí vysloveno v odvolací stolici podle § 471 čís. 4 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nadhazuje-li stěžovatel otázku přípustnosti rekursu, lze ho odkázati na jasné ustanovení § 519 čís. 1 c. ř. s. Ale rekurs není opodstatněn. Neprávem pokládá za věci prázdninové spory ze smluv služebních jenom tehdy, když vznikly ještě za trvání služebního poměru. Tento názor nemá oporu ani v doslovu zákona ani v jeho účelu. Neprávem se dovolává stěžovatel slov zákona § 224 čís. 5 c. ř. s., kde se za věci prázdninové prohlašují spory ze smluv námezdních mezi zaměstnavateli a čeledíny nebo jinými osobami ve služební smlouvě, dále pak spory mezi jinakými zaměstnavateli a jimi zaměstnanými dílovedoucími, pomocníky, dělníky atd. Slova »postavenými« a »zaměstnanými«, mají označiti, jak zřejmo z poslední věty, jen smluvní vztah stran, ježto při sporech lodního mužstva se na skutečné zaměstnání ani zvlášť váha neklade. Ale zejména účel zákona, by spory ze smluv služebních byly vyřízeny rychle v zájmu zaměstnanců jako strany hospodářsky slabší, by netrpěla vleklostí sporu jejich výživa, svědčí nutně, že právě spory o náhradu škody pro předčasné zrušení smlouvy jest pokládati za věci prázdninové, ježto v takovém případě jest ohrožení existence zaměstnance a jeho rodiny větší, než vede-li se spor ještě za trvání zaměstnání, když zaměstnanec mzdu ještě dostává. Mínění stěžovatelovo, že proti jeho názoru nesvědčí § 37 zákona o živn. soudech, protože prý upravuje jinou otázku, jest mylné, ježto i toto ustanovení zákona vychází ze stejného účele, by spory tam vyjmenované byly zjednodušeny a řízení zkráceno.

Čís. 7777.

Třebas rekursní soud nenařídil výslovně prvému soudu, by nové rozhodnutí učinil po výsledku stran, jest rekurs na dovolací soud, nevyhražena-li pravomoc, přece nepřípustným, nebude-li první soud podle povahy věci moci vydati nové rozhodnutí bez výsledku stran. Rekurs na dovolací soud jest přípustným, zrušeno-li rekursním soudem usnesení prvního soudu pro zmatečnost, ježto původní návrh na povolení prozatímního opatření nebyl odpůrci řádně doručen, a proto, že usnesení neobsahovalo odůvodnění.

Pro rozhodnutí o prozatímním opatření nelze zpravidla použití zkráceného vyhotovení usnesení otiskem razítka.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, R I 69/28.)

Soud první stolice povolil dvěma usneseními prozatímní opatření. Rekursní soud zrušil napadená usnesení a nařídil prvému soudu, by o návrzích ohrožené strany na povolení prozatímních opatření znovu rozhodl a svá rozhodnutí náležitě odůvodnil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.